



REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-Us 8/2018-6

R E P U B L I K A H R V A T S K A
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Miroslava Šovanja kao predsjednika vijeća te Damira Kosa i dr. sc. Zdenka Konjića kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Ivane Dubravke Kovačević kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog M. B. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 291. st. 2. i dr. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. - dalje u tekstu: KZ/11.), odlučujući o žalbama optuženog M. B., optuženog I. L. i optužene Z. P. podnesenim protiv rješenja Županijskog suda u Zagrebu od 21. prosinca 2017. godine, broj K-US-35/17, u sjednici održanoj 10. travnja 2018. godine,

r i j e š i o j e :

I/ Odbijaju se žalbe optuženog M. B. i optužene Z. P. u cijelosti, a žalba optuženog I. L. u odnosu na točki I izreke prvostupanjskog rješenja kao neosnovane.

II/ Odbacuje se kao nedopuštena žalba optuženog I. L. u odnosu na točku II izreke prvostupanjskog rješenja.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem predsjednika vijeća na pripremnom ročištu pod točkom I odbijeni se kao neosnovani prijedlozi branitelja optuženog M. B., odvjetnika M. H.; branitelja optuženog I. L., odvjetnika K. K. i R. B.; te branitelja optužene Z. P., odvjetnika V. M. da se iz spisa izdvoje kao nezakoniti dokazi 1/ nalog suca istrage Županijskog suda u Zagrebu broj Kir-Us-303/14 od 29. kolovoza 2014. godine, 2/ nalog suca istrage Županijskog suda u Zagrebu broj Kir-Us-303/14 od 30. rujna 2014. godine te 3/ nalog suca istrage Županijskog suda u Zagrebu broj Kir-Us-303/14 od 30. listopada 2014. godine kao i 4/ SMS poruke i snimke telefonskih razgovora koji su pribavljeni primjenom posebnih dokaznih radnji koje su provedene temeljem naloga sudaca istrage Županijskog suda u Zagrebu iz točki 1, 2 i 3 pobijanog rješenja, a koji su nalogom suca istrage broj Kir-Us-41/15 od 28. siječnja 2015. godine, pohranjene na poseban CD medij točno naznačujući snimljene razgovore SMS poruke u izreci pobijanog rješenja za koje se izdvajanje traži.

U točki II istog pobijanog rješenja odbijen je prijedlog branitelja optuženog I. L., odvjetnika K. K. za obustavu postupka.

Protiv ovog rješenja žalbu je podnio optuženi M. B. po braniteljici K. V., odvjetnici iz Z. Optuženi I. L. podnio je dvije žalbe i to jednu po branitelju K. K., odvjetniku iz Z., a drugu zajedničku po braniteljima K. K. i R. B., također odvjetniku iz Z. Budući da se obje podnesene žalbe međusobno nadopunjuju, biti će razmatrane kao jedna žalba optuženika. Žalbu je podnijela i optužena Z. P. po branitelju V. M., odvjetniku iz Z.

Svi optuženici žale se protiv odluke pod točkom I pobijanog rješenja, tvrdeći da je u tome dijelu počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka jer odluka ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a također i da je činjenično stanje u odnosu na ovu odluku pogrešno utvrđeno. Tvrde da su, obzirom na nedostatke u obrazlaganju naloga suca istrage o provođenju posebnih dokaznih radnji čije izdvajanje su zatražili, nezakoniti i svi dokazi pribavljeni takvim nalogima, zbog čega bi u točki I pobijano rješenje valjalo preinačiti ga i prihvatiti prijedlog za izdvajanje nezakonitih dokaza kako je to bilo i predloženo.

U odnosu na točku II pobijanog rješenja žali se optuženi I. L. primarno predlažući da se pobijano rješenje preinači u točki II i kazneni postupak obustavi, podredno da se rješenje u tom dijelu ukine.

Sukladno čl. 474. st. 1. u svezi s čl. 495. Zakon o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17 - dalje u tekstu: ZKP/08.), spis predmeta dostavljen je Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Žalbe optuženih M. B. i optužene Z. P. nisu osnovane, dok žalba optuženog I. L. dijelom nije osnovana, a dijelom nije dopuštena.

U odnosu na točku I rješenja

Nisu u pravu žalitelji optuženi M. B., optuženi I. L. i optužena Z. P. kada tvrde da je neosnovano pobijano rješenje u točki I izreke kojom je prvostupanjski sud odbio izdvojiti kao nezakonite dokaz naloga suca istrage broj Kir-Us-303/14 od 29.8.2014., od 30. 9. 2014. i od 30.10.2014. kojima je određeno provođenje posebnih dokaznih radnji te SMS poruke i snimke telefonskih razgovora pribavljene provođenjem ovih naloga, a koje su pohranjene na posebni CD nalogom suca istrage broj Kir-Us-41/15 od 28. siječnja 2015. godine, a posebno pobrojane u izreci pobijanog rješenja u točki 1. izreke.

Uvodno valja istaći da tri posebno označena naloga suca istrage broj Kir-Us-303/14 u odnosu na koje se traži njihovo izdvajanje kao nezakonitih dokaza uopće nisu dokaz već odluke suda na temelju kojih je dan nalog, a time i ovlast djelatnicima policije za provođenje naloženih dokaznih radnji u postupku prikupljanju dokaza, pa se stoga može govoriti samo o nezakonitim dokazima pribavljenim temeljem ovakvih naloga, zbog toga što njihova obrazloženja, kako to tvrde predlagatelji, a sada žalitelji, ne udovoljavaju zahtjevima zakona u odnosu na obavezan sadržaj obrazloženja takvih naloga.

Optuženici u žalbama tvrde da sudac istrage nije obrazložio svoje utvrđenje o postojanju osnova sumnje za počinjenje kaznenog djela za koje je nalog moguće izdati; da nema obrazloženja o kojem od tri spomenuta kaznena djela u nalogu bio se radilo i na temelju kojih dokaza bi proizlazila osnova sumnje u odnosu na svako do tih djela te da nije obrazložio svoj stav da se dokazi ne bi mogli pribaviti na drugi način kojim se ne bi zadiralo u ustavne slobode građana.

U odnosu na ovakve žalbene navode i tri istaknuta naloga, nisu u pravu žalitelji kada tvrde da bi nalog suca istrage u svome obrazloženju bio manjkav do te mjere da ne bi mogao rezultirati zakonitim dokazima – snimkama na posebnom CD-u kako je to pohranjeno nalogom Kir-Us-41/15 od 28. siječnja 2015. godine.

Uvodno valja istaći da odredbe ZKP/08. doista nalažu sucu istrage da, kada izdaje nalog za provođenje posebnih dokaznih radnji, taj nalog mora i obrazložiti u smislu postojanja zakonskih uvjeta za njegovo izdavanje, a sve kako bi se omogućila kasnija provjera zakonitosti izdavanja konkretnog naloga, a time i zakonitosti prikupljenih dokaza.

U konkretnom slučaju, uvidom u naloge suca istrage Kir-Us-303/14 od 29.8.2014., od 30.9.2014. i od 30.10.2014. utvrđeno je da njihova obrazloženja udovoljavaju zahtjevima propisanim zakonom da se na temelju tako obrazloženih naloga mogu prikupljati dokazi čija zakonitost nije upitna. Pri tome valja imati u vidu da nalog broj Kir-Us-303/14 od 29.8.2014. sadrži nalaganje provođenja određenih posebnih dokaznih radnji u odnosu na u tom nalogu imenovane osobe, a među njima i u odnosu na I. L. Nalozi koji ga slijede, a čija se zakonitost također osporava, nadovezuju se na ovaj prvi nalog i odnose na nalaganje produljenja primjene ovih mjera i valja ih promatrati u odnosu na optuženog I. L. kao i ostale u nalogu imenovane osobe kao cjelinu sa prvim spomenutim nalogom, pri čemu se u tim kasnijim nalogima utvrđuje da i nadalje postoje osnove sumnje za počinjenjem kaznenog djela iz kataloga, odnosno da i nadalje stoji tvrdnja o nemogućnosti prikupljanja dokaza na način kojim se ne bi zadiralo u ustavna prava i slobode građana. Upravo stoga predlagatelj/žalitelji ističu da bi druga dva dokaza bila rezultat nezakonito izdanog prvog naloga.

Međutim, uvidom u nalog suca istrage Kir-Us-303/14 od 29.8.2014. vidljivo je da je sudac istrage u obrazloženju naloga, nakon što je u prvom odlomku citirao prijedlog USKOK-a za određivanje posebnih dokaznih radnji, na prestale tri stranice kao svoju analizu i utvrđenje navodio podatke koji proizlaze iz dokumentacije/dokaza priloženih uz prijedlog USKOK-a o postojanju osnova sumnje za počinjenje kaznenih djela, da bi ovu analizu zaključio na 5. stranici naloga riječima „S obzirom da iz prednje navedenih podataka proizlaze osnove sumnje“ „Prijedlog USKOK-a je osnovan“.

Ovakav zaključak prvostupanskog suda odnosi se na postojanje utvrđenja o osnovama sumnje za počinjenje kaznenih djela između ostalih osoba i za optuženog I. L., označavajući pri tome sva tri kaznena djela koja su spomenuta u zahtjevu USKOK-a. Točno je da sudac istrage u ovom nalogu ne obrazlaže postojanje osnova sumnje odvojeno u odnosu na svako od ovih kaznenih djela, međutim, to i nije nužno. Naime, sva tri kaznena djela koja se izrijeком spominju (kaznena djela iz čl. 291. ; čl. 239 i čl. 295 KZ/11.) ulaze u kategoriju kaznenih djela radi čijeg dokazivanja je dopušteno provođenje posebnih dokaznih radnji, a radi se o takvoj fazi postupka da se dokazi i prikupljaju da bi razina vjerojatnosti o kojem kaznenom djelu se doista i radi „porasla“ sa stupnja osnove sumnje na razinu osnovane sumnje koja je

potreban stupanj vjerojatnosti za pokretanje kaznenog postupka. Stoga u ovoj fazi nije niti potrebno obrazlagati o odnosu na svako od spomenutih kaznenih djela na kojim dokazima sud gradi utvrđenje o postojanju osnova sumnje za svaki od elemenata bića spomenutih kaznenih djela, već je dostatno da to bude učinjeno na način kako je i navedeno u obrazloženju naloga Kir-Us-303/14 od 29.8.2014.

U odnosu na ostala dva naloga, kako je istaknuto, sudac istrage obrazlaže postojanje razloga za produljenje provođenja posebnih dokaznih radnji na način da je jasno kako stupanj vjerojatnosti o postojanju kaznenog djela je i nadalje na razini osnova sumnje kao i zaključak o nemogućnosti prikupljanja dokaza bez provođenja ovih posebnih dokaznih radnji.

Stoga su, suprotno tvrdnjama svih žalitelja, dokazi prikupljeni kao rezultat provođenja posebnih dokaznih radnji naloženih ovim nalogima zakoniti dokazi.

U odnosu na točku II rješenja

Valja istaći da je odluka kako je označena u točki II rješenja pobijanog od optuženog I. L. donesena po predsjedniku vijeća na pripremnom ročištu. Odredba čl. 491. st. 3. ZKP/08. propisuje da se rješenja donesena u postupku radi pripremanja rasprave mogu pobijati samo u žalbi na presudu, ako zakon izrijeком ne bi dopustio podnošenje žalbe kao što je to u odnosu na odlučivanje o zakonitosti dokaza. Kako je pobijano rješenje doneseno na pripremnom ročištu od predsjednika vijeća u fazi priprema za raspravu, a zakonom nije posebno propisana dopuštenost žalbe u odnosu na ovakvo rješenje, to žalba optuženog I. L. u odnosu na točku II pobijanog rješenja nije dopuštena.

Naime, valja imati u vidu da se ovdje ne radi o primjeni odredbe čl. 380. st. 1. toč. 2. ZKP/08. koja propisuje obustavu postupka od strane predsjednika vijeća ako je nesporno utvrđeno postojanje smetnji za nastavak postupka iz čl. 452. toč. 2. ZKP/08. Takvo rješenje o obustavi postupka donosi sud u situaciji „nespornog utvrđenja“, a ovdje se radilo o prijedlogu jedne stranke s kojim nije suglasna niti druga stranka u kaznenom postupku niti sam sud, kako to proizlazi iz same odluke. Stoga odluku s pisanom opravkom i uputom opravu na žalbu po prijedlogu za obustavu postupka kako je izrečen od strane optuženog L. uopće nije bilo potrebno donositi, ako takvog „nespornog utvrđenja“ nema. Radi se o procesnom rješenju, a sama odluka suda bila bi odluka u pripremi nastavka rasprave, u kojem slučaju žalba izrijeком nije dopuštena.

Okolnost pogrešne upute suda o pravu na žalbu optuženom I. L. iz pobijanog rješenja i u odnosu na točku II, sukladno ustaljenoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne može konstituirati neko pravo strankama u postupku, ako takvo pravo uopće nije predviđeno zakonom.

Stoga je žalbu optuženog I. L. u odnosu na točki II pobijanog rješenja valjalo odbaciti kao nedopuštenu.

Međutim, radi jasnoće u postupanju prvostupajskih sudova i ponavljajući već ranije u više odluka izražen stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odnosu na istu pravnu problematiku, za istaći je da tvrdnje iz prijedloga za obustavu kaznenog postupka ponovljene i u žalbi optuženog I. L. kada navodi da je ovaj kazneni postupak valjalo obustaviti obzirom da

ne postoji zahtjev ovlaštenog tužitelja nisu točne. Argumentacija okrivljenog L. da S. M., osoba koja je potpisala optužnicu u ovom predmetu, ne može u postupku zastupati optužbu, pa time niti sastaviti optužbu, s obzirom da ne udovoljava strogim normama Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje u tekstu: ZUSKOK) o potrebnim godinama radnog staža za imenovanje zamjenika ravnatelja USKOK-a, a on je u USKOK-u tek kao zamjenik općinskog državnog odvjetnika upućen na rad u Ured, što ne uključuje i ovlast zastupanja optužbe, nije utemeljena na ispravnom tumačenju zakona.

Potpuno pogrešno optuženi L. se poziva na odluku Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP) *Egzeta protiv Hrvatske* kojom taj Sud utvrđuje povredu čl. 6. st. 1. Konvencije o ljudskim pravima i temeljnim slobodama u odnosu na „pravo na zakonom ustanovljeni sud“, a koja se sastojala u činjenici da je o pravima i obvezama podnositeljice zahtjeva pred ESLJP u postupku pred nacionalnim sudom odlučivao sudski savjetnik, a ne sudac.

Da se radi o pogrešnom pozivanju na ovu odluku jasnim proizlazi iz čl. 4. Ustava Republike Hrvatske koji, definirajući tri segmenta vlasti u Republici Hrvatskoj, vlast označava kroz zakonodavnu, izvršnu i sudbenu vlast, a kada govori o sudbenoj vlasti u čl. 118. Ustava Republike Hrvatske, navodi da je obavljaju sudovi na način da „sude na temelju Ustava, zakona, međunarodnih ugovora i drugih važećih izvora prava“. Iz opisa radnji kojima se konzumira obnašanje sudbene vlasti jasno je da tu vlast ne obnaša institucija suda već svaki pojedini sudac odnosno vijeće kada „sudi“ u konkretnom predmetu, a što je vidljivo i iz čl. 121. Ustava RH u kojem se određuje da je sudačka dužnost povjerena osobno sucima. Nastavno, odredba čl. 124. Ustava RH izrijekom stavlja u nadležnost Državnom sudbenom vijeću donošenje odluka o „...imenovanju, napredovanju, premještanju, razrješenju i stegovnoj odgovornosti sudaca....“.

Dakle, kada je određeni djelokrug poslova pri ostvarivanju sudbene vlasti, kao jedne od tri segmenta vlasti u Republici Hrvatskoj, povjeren inokosnom sucima, koji status suca kao pravosudnog dužnosnika može biti stečen samo u postupku imenovanja od DSV-a u zakonito propisanoj proceduri, tada notorno osoba koja je sudski savjetnik nije mogla donijeti odluku o pravima i obvezama podnositeljice prijedloga ESLJP u pitanjima iz sudske nadležnosti. Naime, tada važećim Zakonom o sudovima u nadležnost sudskog savjetnika bilo je stavljeno tek „... provoditi određene sudske postupke, ocjenjivati dokaze i utvrđivati činjenice“, ali ne i samostalno donositi odluke, što je mogao činiti jedino sudac na temelju pisanog prijedloga sudskog savjetnika.

Nasuprot sucu kao obnašatelju sudbene vlasti, državnoodvjetnička struktura bitno je drugačije pozicionirana, kako u Ustavu RH, tako i u zakonima kojima se uređuje njihova pozicija. Naime, u čl. 125. Ustava RH državno odvjetništvo definirano je kao samostalno i neovisno pravosudno tijelo ovlašteno koje je dužno postupati protiv počinitelja kaznenih i drugih kažnjivih djela, poduzimati pravne radnje radi zaštite imovine Republike Hrvatske te podnositi pravna sredstva za zaštitu Ustava i prava, a ustanovljavanje, ustrojstvo, djelokrug i nadležnost državnog odvjetništva uređuju se zakonom. Prema tome, državno odvjetništvo nije segment državne vlasti koja bi bila personificirana u osobni koja obnaša tu zadaću, kako je to propisano za suca, već se radi o pravosudnom tijelu kojem se ustanovljavanje, ustrojstvo, djelokrug i nadležnost uređuju zakonom. Upravo stoga je pozivanje ovog žalitelja na odluku ESLJP *Egzeta protiv Hrvatske* i ukazivanje na povredu čl. 6. st. 1. Konvencije u odnosu na „pravo na zakonom ustanovljeni sud“ pogrešno jer su pozicija suca kao obnašatelja jednog

segmenta državne vlasti (sudbene vlasti) i obavljanje poslova koji su u nadležnosti sudbene vlasti potpuno različiti od pozicije državnog odvjetnika ili njegovog zamjenika koji svoju zadaću obavlja unutar pravosudnog tijela koje, između ostalog, pred sudom nastupa zastupajući državu u najširem smislu te riječi.

Kada zakonodavac ustanovljava, ustrojava i određuje djelokrug i nadležnost državnog odvjetništva, onda to, sukladno Ustavu Republike Hrvatske, čini zakonom, i to primarno Zakonom o državnom odvjetništvu (dalje u tekstu: ZoDO), ali jednako tako i zakonom koji je u odnosu na ZoDO *lex specialis* - Zakonom o uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta.

Točno je da ZoDO u čl. 125. st. 1. propisuje da je pri upućivanju zamjenika nižeg državnog odvjetništva na rad u državno odvjetništvo višeg stupnja propisan i status u koji se tog zamjenika upućuje (čl. 125. st. 3. ZoDO), kao i opseg poslova koje može raditi (čl. 125. st. 2. ZoDO). Upućuje ga se u državno odvjetništvo višeg stupnja, gdje on u postupku i radu na predmetima ima obveze u statusu višeg državnoodvjetničkog savjetnika. Ovo upućivanje je na maksimalno četiri godine i to radi obavljanja poslova koji su mu povjereni, a Zakon spominje izradu nacrtu odluka i druge odgovarajuće poslove.

Međutim, kada taj Zakon u istom članku govori u privremenom upućivanju na rad državnog odvjetnika ili njegovog zamjenika sa općinskog ili županijskog nivoa u Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (čl. 125. st. 4. ZoDO), tada ne određuje da bi on u Uredu imao „prava i ovlasti višeg državnoodvjetničkog savjetnika“, već samo propisuje da se privremeno upućivanje provodi na način kako je to propisano odredbama posebnog zakona iz Narodnih novina 72/13, a taj posebni zakon je upravo ZUSKOK.

ZUSKOK postupak upućivanja na rad u Ured propisuje u čl. 11., ne navodeći odnos Ureda prema državnom odvjetništvu sa kojeg dolazi upućena osoba kao odnos višeg i nižeg državnog odvjetništva, već propisujući iznimnost ovakvog upućivanja samo za slučaj ako za to postoje osobito važni razlozi i određujući da odluku o upućivanju donosi Glavni državni odvjetnik na prijedlog Ravnatelja Ureda. Samo upućivanje na rad u Ured je moguće za rad u određenom predmetu ili na određeno vrijeme tj. na najviše jednu godinu, ali bez ograničenja u pogledu ponovljenog upućivanja. Zakonodavac je u odnosu na državnog odvjetnika ili njegovog zamjenika koji je upućen na rad u Ured propisao kao uvjet jedino odredbe o suglasnosti na sigurnosnu provjeru propisane u čl. 3. st. 3. do 5. ZUSKOK-a, ne postavljajući bilo kakve uvjete u odnosu na radno iskustvo upućene osobe, a koje je uvjete za imenovanje zamjenika ravnatelja ZUSKOK-a propisao u čl. 8. ZUSKOK. Također, ZUSKOK niti na jednom mjestu ne ograničava opseg poslova koje bi privremeno upućeni zamjenik državnog odvjetnika mogao obavljati u Uredu, a to nije propisano niti u ZoDO u čl. 124. koji govori o upućivanju na rad u državno odvjetništvo istog ili nižeg ranga od onoga u kome upućena osoba odnaša državnoodvjetničku dužnost. Upravo ovakvo rješenje se ukazuje logičnim je jer, obzirom na propisanu nadležnost u odnosu na kaznena djela za koja je stvarno nadležan ZUSKOK, uočljivo je da u odnosu na zapriječene kazne kod kaznenih djela iz nadležnosti ZUSKOK-a radi se o kaznenim djelima sa zapriječenim kaznama koje bi bez ove norme odgovarale stvarnoj nadležnosti i općinskih i županijskih sudova, a uz čiju nadležnost bi bila određena i stvarna nadležnost državnih odvjetništava. Kako ZUSKOK kao posebni državnoodvjetnički zakon propisuje stvarnu nadležnost neovisno o zapriječenim kaznama (a zatim u čl. 31. ZUSKOK-a i mjesnu i stvarnu nadležnost sudova), to nije moguće niti govoriti

o višem i nižem državnom odvjetništvu, zbog čega zakonodavac i ne ograničava djelokrug poslova upućenog državnog odvjetnika ili njegovog zamjenika na poslove državnoodvjetničkog savjetnika, već smislenim tumačenjem ovih normi jedino ispravnim se ukazuje da se takva osoba koja je već ranije postavljena za državnoodvjetničkog dužnosnika privremeno upućuje na rad u Ured, gdje će obavljati poslove zamjenika Ravnatelja Ureda s mogućnošću obavljanja svih poslova iz nadležnosti zamjenika ravnatelja Ureda.

Prema tome, zakonodavac je, očito polazeći od specifičnosti unutar državnoodvjetničke organizacije, predvidio mogućnost upućivanja na rad u USKOK državnih odvjetnika i njihovih zamjenika, neovisno radi li se o osobama koje dolaze s općinske ili županijske nadležnosti, a kako se radi o upućivanju na rad koje je ipak privremenog karaktera, nije kao uvjet za mogućnost privremenog upućivanja postavio godine radnog iskustva kako je to propisano za raspoređivanje na rad u Ured (čl. 8. st. 1. ZUISKOK-a). Za razliku od opće zakonske norme koja govoreći o privremenom upućivanju na rad u više državno odvjetništvo, u kojoj situaciji je izrijeком naznačeno da se osoba koja je privremeno upućena na rad upućuje u statusu višeg državnoodvjetničkog savjetnika s ograničenim opsegom poslova, kada je riječ o privremenom upućivanju na rad u Ured, tada takvo ograničenje ne postoji, a kako se radi o osobama koje su već imenovane za državnoodvjetničkog dužnosnika na državnim odvjetništvima sa kojih dolaze, to bez ranije spomenutog ograničenja proizlazi da ih se privremeno upućuje na rad u Ured na poslove zamjenika Ravnatelja Ureda, bez da je potrebno da udovoljavaju uvjetima radnog iskustva kakvo je potrebno za redoviti raspored na mjesto zamjenika Ravnatelja Ureda, ali u ograničenom trajanju, odnosno radi rada na pojedinom predmetu.

Je li takva zakonska norma sukladna s ostalim zakonskim normama kojima se ustanovljava, ustrojava i određuje djelokrug i nadležnost državnog odvjetništva svakako nije za propitivanje u pojedinom kaznenom postupku tako dugo dok osoba koja obavlja određene državnoodvjetničke poslove za taj svoj posao ima valjano donesene odluke o upućivanju nadležnih osoba, tijela i institucija tj. rješenje o privremenom upućivanju na rad u Ured valjano doneseno od Glavnog državnog odvjetnika. U konkretnom slučaju niti optuženom L. kao žalitelju nije sporno da potpisnik optužnice S. M. ima rješenje Glavnog državnog odvjetnika kojim ga kao zamjenika općinskog državnog odvjetnika privremeno upućuje na rad u USKOK na vrijeme od jedne godine (ponavljajući ta rješenja). Prema tome, kako se radi o osobi koja je državnoodvjetnički dužnosnik – zamjenik općinskog državnog odvjetnika sukladno zakonu privremeno upućen na rad u USKOK, to upućivanje nije na poslove državnoodvjetničkog savjetnika, već upravo zamjenika Ravnatelja, u kojem svojstvu je on i sastavio te potpisao optužnicu.

Ovakva radnja ne dovodi po povrede odredbe čl. 6. Konvencije u odnosu na „pravo na zakonom ustanovljeni sud“ jer, osim što je privremeno upućivanje na rad u Ured provedeno sukladno postojećem zakonu, to i procesni zakon, kada govori o ovlaštenom tužitelju, govori o državnom odvjetniku, misleći pri tome na državnoodvjetničku organizaciju u odnosu na individualiziranu stvarnu nadležnost, a ne na pojedinu osobu - suca kako je to kod sudbene vlasti. Stoga niti u tome dijelu sastavljanje optužnice po osobi koja je upućena na rad u Ured ne znači da bi u ovom postupku izostao zahtjev ovlaštenog tužitelja. Ovo tim više što se radi o potvrđenoj optužnici, dakle optužnici u odnosu na koju je optužno vijeće odlučilo da je ona podobna za raspravljanje o krivnji optuženika tj. za vođenje rasprave.

Eventualno pitanje zakonskih neusklađenosti unutar istog zakona ili prema drugom zakonu nije moguće propitivati unutar pojedinog kaznenog postupka. Zaključivanje pojedinog sudionika kaznenog postupka da pojedine norme zakona nisu međusobno usklađene, može biti tek predmetom novih zakonskih inicijativa ili pokretanja postupka pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske ako nalaze da bi ta neusklađenost dovodila u pitanje samu ustavnost takvih zakona. Međutim, prema ustaljenoj praksi Ustavnog suda Republike Hrvatske (Odluka U-III-188/1995 od 29. ožujka 1995. godine; Odluka U-III-5074/2017 od 22. svibnja 2018. godine; Odluka U-III-281/2018 od 22. svibnja 2018. godine), kada je utvrđena povreda zakona pri određenim imenovanjima, a tako utvrđena povreda je za posljedicu imala ukidanje odluke o imenovanju, to samo po sebi nije rezultiralo utvrđenjem nezakonitima svih radnji koje su te osobe poduzimale na temelju ukinute odluke o imenovanju donesene od nadležnog tijela.

Prema tome, kako ne postoje razlozi zbog kojih optuženici pobijaju prvostupanjsko rješenje, a dijelom žalba i nije dopuštena te kako pri ispitivanju pobijanog rješenja u dijelu u kome je žalba dopuštena nisu nađene povrede zakona iz čl. 494. st. 4. ZKP/08., na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 494. st. 3. toč. 1. i 2. ZKP/08. riješiti kao u izreci.

Zagreb, 10. travnja 2018. godine

Zapisničarka:
Ivana Dubravka Kovačević, v.r.

Predsjednik vijeća:
Miroslav Šovanj, v.r.